

Manna Kft.

„Élelmiszerszállítás olcsón,
gyorsan, nagy tételben”

1. Pizza óceán módra

- Elértük a kitűzött koordinátákat.
- Kioldom a tartályokat.
- Elhagytuk a kijelölt zónát.
- Remek! Pont most fogyott el az anyag.

Edit és Ray elégedett mosollyal néztek egymásra.

- Az első megrendelés teljesítve! – kiáltott fel Ray.

- És rögtön az első megrendelő hajlandó volt elfogadni a feltételeinket – ujjongott

Edit.

- A munka elvégezve, a pénz a számlánkon, méghozzá előre! Megy ez, mint a karikacsapás!

- Ahhoz képest, hogy kezdők vagyunk, alig volt indulótőkénk, alig van hozzáértésünk... elég jól ment.

- Ha nem fizettek volna előre, nem is lett volna miből beszereznünk az árut... és az üzemanyagot se...

- Ez most bejött, de mi lesz legközelebb?

- A mai nyereségből tovább tudunk lépni, ne aggódj!

- Igazad lett. Érdeemes vállalkozni.

- Kiszámoltam én mindent – lelkesedett Ray. – Kell, hogy menjen!

- Eleinte féltem, sokat kockáztattunk, de megérte – ismerte el Edit.

- Mielőtt elhagyjuk a légkört, nézz le! Milyen szépen leszórtuk az óceánt!

- Igen... mintha egy nagy lepénnyel letakartuk volna a levesestányért...

- Mi, micsoda?

- Nézd, milyen szép!

- Eeeegen... – húzta el a száját Ray.

- Valami probléma van?

- Neem... – válaszolta Ray –, de azt hiszem, nem egészen így kellene kinéznie.

- Hát?

- A vízben megszilárduló tápanyagnak apró, könnyen kihalászható, kis korongok formájában kellene úszkálniuk a tenger felszínén.

- Majd feldarabolják! – vont a vállát Edit, és bájos, aranybarna fürtökben gazdag fejecskéjét Ray vállára hajtotta.

- Igazad van – kapott az ötleten Ray. Felemelkedett a légkörből, és a mély-űr felé vette az irányt.

Jelentés az „M. K.-001” akcióról a G.K.M. (Galaktikus Környezetvédelmi Minisztérium) számára (részletek):

„...teljesen beborította a bolygó legnagyobb óceánjának felszínét... parttól-partig... A Manna Kft. szállítóhajója által kidobott anyag légmentesen lezárja az óceánt. Az óceánban élő civilizáció az oxigénhiány miatt valószínűleg hamarosan elpusztul. Hátrahagyott városaik az óceán mélyén már csak a hydro-régészeket érdekelhetik... A szárazföldeken élő primitív életformák felfedezték a váratlan élelemforrást, és a partokon ösztönösen nekiestek az ehető »jégpáncél«-nak. Rágószerveikkel belekapaszkodva folyamatosan fogyasztják az élelmet, és ahogy fogy, húzzák a partok felé. A folyamatos húzás következtében a »páncél« hamarosan megreped. Ennek következtében hatalmas szökőár várható. A szökőár valószínűleg a primitív szárazföldi életformákat is el fogja pusztítani... Helyszíni műszeres vizsgálataink alapján a katasztróféért egyértelműen a Manna Kft. felelős, mivel a megrendelt anyag egyik összetevőjét hibásan adagolták... Az előre látható természeti katasztrófa méretei, intenzitása, és megfigyelőegységünk szerény felszereltsége miatt további vizsgálódás nélkül elhagytuk a bolygót...”

2. Konzerv... konzerv

– Késésben vagyunk!

– Nem baj! Legalább jobb lesz az étvágyuk, esetleg felszámítunk egy kis minőségi felárat is...

– Vagy fizethetünk késedelmi kamatot, ha közben néhányan már éhen haltak – aggodalmaskodott Edit.

– Te mindig aggódsz – mosolygott Ray. – Ne mindig a sötét oldalát nézd a dolgoknak!

– Múltkor is a sötét oldala jött be – jegyezte meg Edit.

– A „madáreleségre” gondolsz?

– Igen.

– Mit akarsz? Időben szállítottunk, a megrendelt mennyiséget és minőséget.

– Csak azt nem tudtuk, hogy a légkör sűrűsége miatt a ledobott lárvák, mire leérnek a felszín közelébe, addigra bogarakká fejlődnek, hatalmasra nőnek, és leérve megeszik a mi kedves megrendelőinket, az „úszva repülő madarak”-at.

– Előre fizettek! A pénz a számlánkon, a megrendelést teljesítettük. A többi nem a mi gondunk!

– Hát... a nevükből talán következtethetünk volna...

– Ne nyavalyogj! – fortyant fel Ray. Izmos karja megfeszült a kormányon... átvette a robotpilótától az irányítást.

– Parkolópályán vagyunk – billent ki Edit a háborgásából, és átváltott navigátorba.

Már jól ismerték ezt a bolygót. Nem először szállítottak ide. Könnyű fuvar volt, a megrendelő és a szállító egyaránt elégedett volt. Az összefüggő dzsungelben szabályos, kerek tisztások voltak, ezekre kellett ledobni a vékony fémburkolatba csomagolt sűrített algát. A vékony fémfólia megvédte az érzékeny algákat a súrlódási hőtől, a leérkezés, a becsapódás okozta roncsolódástól pedig a fémfólia légbuborékjai. Szépen sorban telerakták a tisztásokat az áruval.

Elérték az utolsó tisztást. Meglepődve tapasztalták, hogy senki sem nyüzsög a tisztás szélén, ahogy máskor. A várakozásteljes nyüzsi helyett nyugi és csend...

Azért kötelességtudóan ledobták a rakományt. Dolguk végeztével elhagyták a légkört.

Már messze jártak a bolygótól, amikor utolérte őket egy rádióüzenet:

„Soron kívüli szállítmányuk se minőségileg, se mennyiségileg nem felelt meg az igényeinknek. A csomagolás túl kemény volt, nehezen felbontható, a légbuborékok kisebbek a szabványosnál, az áru valószínűleg romlott... (ugyanis mozgott). Talán reklámnak szánták, de kérjük, az ilyen ízlésüinktől idegen áru rántukmálásától a jövőben tartózkodni sziveskedjenek! (Na mindegy, egyszer meg lehetett enni.) A kissé késve érkezett, általunk megrendelt áru kárpótolta minket a várakozásért. Talán feledhetővé teszi a kellemetlen reklámcsomagot, és továbbra is sikeresen együttműködhetünk mindkét fél meglegedettségére.”

- Milyen reklámcsomag?
- Nem dobtunk le semmilyen reklámcsomagot.
- Talán a konkurencia...
- Na, nem tudtam, mi hiányzik! – dohogott Ray.
- Ne törődj most a konkurenciával, inkább tölts még pezsgőt.

Jelentés az „M. K.-19” akcióról a G. K. M. számára *(részletek)*:

„...hivatkozva az M. K.-001, -009, és főleg a jelen, -019 jelentésre, kezdeményezzük a Manna Kft. azonnali felszámolását. Kérjük felülvizsgálni működési engedélyüket, ugyanis alapos a gyanúnk, hogy a vállalkozáshoz szükséges hozzáértésüket bizonyító okmányok nem hitelesek... Műszeres, helyszíni vizsgálataink alapján egyértelműen bebizonyosodott, hogy a Dinó expedíció két hajóból álló küldöttsége hősi halottaiért is a Manna Kft. felelős. Tudományos expedíciójukat a Dena-67 bolygó dinoszaurusz-szerű lényei összetévesztették a Manna Kft.-től megrendelt algaszállítmánnyal. Ha a Manna Kft. időben szállított volna, ez nem fordulhatott volna elő... A jóllakott »dinók« valószínűleg érdeklődéssel fogadták volna a tudós küldöttséget... A félreértések tisztázása után a Dino-bolygón a helyi kormányzat egyetértésével és hathatós együttműködésével (ők állták a költségeket) emlékművet emeltünk a tizenöt mártír emlékére...”

3. Kőhab

- Egyre jobban megy az üzlet, te pedig egyre nyűgösebb vagy...
- Nem vagyok nyűgös... csak...
- De nyűgös vagy! – fordult Ray Edit felé. – Rengeteg pénz van a számlánkon..., lassan már azt sem tudjuk, mire költjük.
- Neked erre mindig vannak ötleteid! – vágott vissza Edit.
- A pénz arra való, hogy költjük.
- Hát te aztán költöd! A tengerparton... nem csak egy tenger partján van egy rakás villád, szállodád, utazási irodád, kaszinód, hajótársaságod... mit tudom én, mid... talán te sem tudod pontosan... de mindig akarsz „még valamit”!
- Te viszont még egy vasat sem költöttél a számládról.
- Ez így van...
- Még a pezsgődet is mindig én fizetem...
- És? Sajnálod tőlem? – csattant fel Edit. – Ha akarod, kiköpöm!
- Ray-t őszintén meglepte az a villanás Edit tekintetében.
- Végül is semmi közöm a számládhoz... – morogta –, a pezsgő pedig váljon az egészségedre!

Időlegesen felfüggesztették a marakodást, mivel megérkeztek a következő szállí-

tás helyszínére. Beléptek a légkörbe, szemük a műszerekre, képernyőkre szegeződött. Összeszokottan, automatikusan dolgoztak.

– Elértük a kijelölt koordinátákat – jelezte Edit.

– Visszaszámlálást kérek! – mondta Ray, kezét a kioldógombon tartva. – Nagyon pontosan kell letennünk az árut.

– Három... kettő... egy... Most!

– Kioldás!

Már éppen fordultak a „mélyűr” felé, amikor a következő rádióüzenetet kapták:

„...Üdvözli önöket a Forradalmi Kormány! A korrupt, kizsákmányoló királyi család kiárusította szinte egész bolygónkat. Eladták idegen beruházóknak bolygónk nyersanyagkincseit, iparunkat, mezőgazdaságunkat, szellemi termékeinket, és a bevételeket saját luxus-életük finanszírozására fordították. Rablógazdálkodásuk következtében súlyos éhínség fenyegeti egész népünket. Hogy mégis növeljék a népszerűségüket, megrendeltek önöktől egy nagyobb élelmiszerszállítványt. A habosított, levegőben szilárduló tápanyag rendkívül olcsó, és kiadós. Beépített embereink áldozatos munkájuknak köszönhetően önök azonban az általunk módosított receptúra alapján szállítottak. Ennek köszönhetően az ünnepélyesen kivonult uralkodócsalád és kíséretük a helyszínen azt azonnal megkóstolták... az anyag pedig beléjük kötött. A szállítási helyszínen így most a letűnt uralkodó osztály köszobrai állnak. Forradalmunk így vértelenül győzedelmeskedett! Hálából az eredeti vételár tizszeresét utaljuk át önöknek. Forró üdvözléssel: a Forradalmi Kormány.”

Ray és Edit egy kicsit bután néztek egymásra... Ray fejében rögtön elkezdtek kavarogni a tervek további üzletekről és befektetésekről.

Edit azonban nem szólt egy szót sem... Elhatározásra jutott.

4. Húsz év múlva

– Parancsoljon, Lady Edith. – tette le a kristálykelyhet Edit elé az elegánsan ki-mért inas.

Edit elégedetten nézett végig családján: az asztalfőn John... igazi, kékvérű arisztokrata... kétoldalt fia és lánya... egészséges, szép fiatalok.

Tekintete az ebédlő falán függő gobelinre tévedt. Gondos, művészi munkával kihímzett betűkkel a következő állt rajta:

„11. parancsolat: Ne rendelj semmit a Manna Kft.-től, hogy hosszú életű légy e földön... vagy bárhol máshol!”

A kínai szakács esete a Marson

A kupolaváros ablakából meglepően nyugodtnak tűntek a vörös szelek, mikor a kisfiú a hintaszékben ücsörgő nagyapjához bújít. Az öreg tudta, hogy a gyerek fél. Ő is félt régebben, amikor a vörös szelek ugyanígy zúgva és tombolva rázták egy másik város polietilén falait. Tűnődve szívott a pipájába.

– Emlékszem – mondta nyugodtan –, hogy régebben tényleg történtek furcsaságok a Mars felszínén. De ma már nem kell tartanod tőlük, Tomi.

– Az elpusztult kupolavárosra gondolsz? – kérdezte a kisfiú.

Az öregember bólintott.

– Azt tanultuk, hogy rosszul szigetelték, és valami moha került a központi reaktórába. Az embereknek menekülniük kellett.

– Az iskolákban soha nem tanítanak teljes igazságokat – válaszolta az öregember. – Ezt is elhallgatták, mert féltek beismerni a gyengeségüket.

– Kik?

– Ez bonyolult dolog...

– Te ott voltál?

– Igen, ott. Én éltem túl egyedül azt a napot – merengett el az öregember, és meg-simogatta a kisfiú szőke üstökét.

– ...Azon a napon a *Syrtis Mayor* nevű terület körül végeztünk kutatásokat a bolygó vulkánosságával kapcsolatban. *Silverpolis* támaszpont ekkor már több volt, mint egyszerű telepeskolónia: tíz éve létezett, és én hét éves korom óta laktam a kék és sárga falak között, azóta, hogy az apámat odarendelte a hadsereg. F fiatal voltam és elbűvölt a vörös pusztaság, így hát a szokásos védelmi intézkedésekről is elfeledkeztem, amikor egy különös, zöld, indaszerű növényt fedeztünk fel az egyik barátommal, Ferencsel a sivatagos talajban.

„Mi lehet?” – kérdeztem döbbenetben.

„Nem tudom” – felelte Ferenc –, „de ez *él*. Láthatod.”

„Csodálatos felfedezés!” – lelkesedtem. – „Mit csináljunk vele?”

„Mutassuk meg valakinek!”

„Jó. Kinek?”

Egy darabig feszülten töprengtünk, majd Ferenc elővette a kését, és levágott a növényből egy jó félméteres darabot. A zöld indát a szakfandere oldalsó, kőgyűjtő zsebébe süllyesztette, és utána egy darabig azon tanakodtunk, mit csináljunk a felfedezésünkkel. Mindkettőnk megragadott egy új, marsi élet gondolata, és csak annyi gátolt benne, hogy rögtön a világba kiáltunk mit találtunk, hogy tartottunk tőle: esetleg egy mutált földi növényvel van dolgunk, amelyik kijutott a védőkupolán kívülre. Elhatároztuk tehát, hogy a blama elkerülése érdekében először megvizsgáljuk az inda genetikai struktúráját, és csak azután tesszük közzé a hírt.

A kupolaváros vörös falain belülre érve letettük a szkafandereinket, és azonmód a raktárépülethez siettünk – itt volt a titkos helyünk, ahol mindig különböző köveket, földről csempészett tárgyakat: alkoholt, cigarettát, na meg titkos leveleket cseréltünk – és felakasztottuk a „találmányunkat” egy szegre. Arra gondoltunk, ott biztonságban lesz, míg vissza nem érünk a kívánt mintagyűjtővel.

– De nem volt! – vágott közbe a kisfiú.

– Így igaz, Tomi. Nem volt biztonságban. Nem számoltunk ugyanis a szakáccsal...

A szakács, Tien Csen ugyanis aznap este nagy bajban volt. Három óra múlva volt hivatalos az angolszász nagykövetség érkezése, és neki még nem volt tippje, milyen ételkülönlegességgel hozakodjon elő a sokmillió kilométert átrepült, igen nivós vendégeknek. Idegességében az ujjait tördelte, és egyre-másra teremtette le a kuktaít, pedig azok semmiről sem tehettek. Csen különösen fontosnak érezte, hogy valamilyen igazi, csak a Marsra jellemző specialitással rukkoljon elő, megmutatva, hogy *Silverpolis* igazi külön világ, külön ország, és ez abban is megnyilvánul, hogy saját, önálló konyhája van.

Rosszkedvűen járta a különböző szinteket, a legeldugottabb raktárakat valami igazán egyedi, különleges ízt keresve. Végső soron már arra is gondolt, hogy mindent, ami csak a keze ügyébe kerül, beledarál egy tűzforró csípős-savanyú levesbe, de aztán elvetette az ötletet – a múltkor is egy fémforgáccsal az ínyében jött vissza az egyik vendége, és neki nem volt bátorsága a szemébe nézni. Kutya csak egy volt a közelben (egy idős úrhajósé), míg a városi terrárium nem azt a célt szolgált, ami neki ebben a pillanatban megfelelt volna.

Így hát az idő múlásával egyre tanácstalanabb lett. Míg aztán – a tragédia küszöbén – meglelte a szegre akasztott növényt.

Hm – méregette. – Ez csakugyan különösnek látszik – csillant fel a szeme. Leakasztotta a valamit a szegről, és abban a hiszemben, hogy az biztosan a genetikai labor új kísérleteinek eredménye, diadalmenetben ballagott vissza a konyhába.

Élete leggyönyörűbb, és legfurcsább ízű ételét készítette el: szecsuáni csirkét magyaros körettel, marsi módra. A raktárban talált, apróra vágott indából készült zöldségmártást lelkesülten *Valles Marineris* köreteként mutatta be, és alig várta a pillanatot, amikor a földi követség elé tálalhatja. Előtte azonban – nem bírta megállni – önmaga is megkóstolta, és nagyon ízletesnek találta.

A vacsora kiváló hangulatban, kellemes társalgással telt el, mindenki megdicsérte a marsi konyha kiválóságát, sok bókot kapott a szakács azon az estén, amitől csak úgy dagadt a mája. Kár, hogy a hajnalt már nem érte meg.

Pár órával később, még mielőtt a két apró holdacska feltűnt volna a Mars mélyfeketete égboltján, tengerészgyalogosok találtak rá, a konyhája sarkában feküdt, holtan. Kifordultak a belei, a zöld növény részei mintha önálló életre keltek volna, összeforrva a testével, hevesen lüktettek és hajladoztak – *éltek*.

A tengerészgyalogosok ijedten hátráltak a hátsó helyiségekbe, és riadóztatták a kupolaváros helyőrségét. Ekkorra már egyéb helyeken is megjelent a növény, gyorsan szaporodott és szinte elpusztíthatatlan volt; ádáz csata alakult ki közte és a lakosság között, mert az a legképtelenebb pontokon is megjelent, és egy pillanat alatt belefolyt az emberek bőrébe, húsába. Nem lehetett kiírtani. Rövid időn belül szétfeszítette a kupolát lezáró szegecseket, és spóráit, az emberekkel keresztezett növényeket szét-hintette a Mars hideg éjszakájába. Voltak ám a lakosokból is jónéhányan, akik a növé-

nyek által elbódítottan kilométerek tucatjaira eltébláboltak a testükben élősködő indákkal, messze a kupoláktól.

– Hogyhogy ma már nincsenek ott a növények? – kérdezte a kisfiú ragyogó szemekkel.

– Csak annyit tudok, hogy a következő reggel jött egy *jet* a hadseregtől, és taktikai atombombát dobott a vidékre. Mindenki meghalt, aki a romok között maradt. Aztán jött a hír a fúziós erőmű megszaladásáról, de ez nem volt igaz. Az erőmű-katasztrófa sugárzását túléltek volna mindazok, akiket a növény megfertőzött. Mert a növény spórája bizony alkalmassá tesz a bolygófelszíni életre, és véd a szélsőséges viszonyoktól.

– És te hogy élted túl az egészet, nagypapi?

Erre az öregember elmosolyodott, a kisfiút pedig kirázta a hideg. Rémülten kikászálódott az öreg székéből.

– Nem szeretem az ilyen meséket – mondta durcásan, és sértődötten elfordult. Kisietett a szobájába, és aznap már nem mozdult ki onnan.

Az öregember megfigyelte, hogy a fiúcska attól kezdve sohasem evett az ételből, amikor ő főzött neki.

